

Punt de Vista

EL PUNT

El Punt expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

EDITORIAL

La decisió sobre el cementiri nuclear ja és una urgència

Des de l'1 de gener passat, l'Estat espanyol, a través de l'empresa pública Enresa, ha de pagar al francès uns 65.000 euros cada dia –això voldrà dir més de 23 milions l'any– per l'emmagatzematge en una planta de Normandia dels residus de mitjana i alta radioactivitat procedents de la clausurada central nuclear de Vandellòs I. No és pas res de nou, ja que el govern espanyol compta a desemborsar fins al 2015 una quantitat superior als 93 milions, que després potser es podrà recuperar en bona part però que s'afegeix als més de 500 milions que ja ha pagat pel reprocessament dels residus nuclears més enllà de les seves fronteres. Si a això s'hi afegeix que les instal·lacions individuals, on ara cada central guarda els seus residus, són cada cop més a prop de la saturació, és evident que a l'Estat li sobren motius –i més en un temps de crisi com l'actual– per treure's la son de les orelles i prendre una decisió sobre la situació del magatzem temporal centralitzat –l'eufemisme amb què es coneix el cementiri nuclear espanyol–, el darrer gran pas que resta per poder tirar endavant el projecte. I és que el Congrés dels Diputats va instar l'executiu a començar el procés el desembre del 2004, i això ja és massa temps.

Ara ha fet un any, en plenes festes de Nadal, que el govern espanyol convocava el controvertit concurs per al punt sens dubte més espinós, la selecció d'un emplaçament. Un procés que en teoria no havia de durar més de quatre mesos, però que després s'ha allargat indefinidament sense cap gran motiu tècnic aparent, fins al punt que avui el més calent encara és a l'aigüera. La pugna política i la manca d'unanimitat als respectius territoris ja les haurien pogut imaginar abans, els responsables estatals, i això ara no els hauria de fer tremolar el pols per accelerar la decisió, sobretot quan el mateix Ministeri d'Indústria va fer públic, ja fa uns mesos, que té un informe sobre la taula –amb uns criteris tan discutibles com es vulgui, però oficials al cap i a la fi– que designaria com a millor candidata la localitat valenciana de Zarra (on fins llavors ningú havia dit res en contra, per cert). Per molt que el ministre Sebastián vulgui ara parlar-ne un altre cop amb Artur Mas, i que els empresaris catalans tornin a demanar al nou president que porti la instal·lació a Catalunya, no s'hi val a remenar-ho més. El Parlament ja s'ha pronunciat amb rotunditat, i dues vegades, perquè el cementiri no vingui a un país i a unes comarques que han ultrapassat de molt la quota de solidaritat en el pastís de les indústries desagradables. És evident que aquí no hi ha el mínim consens polític i territorial necessari, i seria molt lleig que alguns partits canviessin d'opinió ara que ja han passat les eleccions. ■

L'ESCAIRE

Miquel Pairoli

Per terres d'Al·là

L'any 2006, Brau Edicions va publicar un llibre del periodista Gabriel Pernau titulat *Per terres d'Al·là. Viatge a l'altra riba de la Mediterrània*. Recull el relat, àgil, amè, d'un viatge amb bicicleta que va del Marroc a Turquia passant per Algèria, Tunísia, Egipte, Jordània, Israel, el Líban i Síria. Un dels moments o situacions que ens va cridar més l'atenció quan vam llegir-lo va ser la conversa que té Pernau, a Alexandria, amb un cristià egipci. Era un home gran i culte, d'uns seixanta anys. Es deia Antoine i era professor d'economia política a la universitat. Un home que declara que llegeix *Le Monde*, que mira la BBC i que ha viatjat per Europa i els Estats Units. Aquests dies, arran dels atacs i dels atemptats que han patit els cristians còptes a Egipte, hem recordat la conversa i hem tornat a llegir aquelles pàgines. Antoine reflexiona sobre la convivència, tan obligada com habitual, de cristians i musulmans a Egipte, i com aquesta situació empeny a refermar les creences i les posicions de cadascú, i

fins i tot a extremar-les. "Sí, sóc un cristià fanàtic. Com creu que hem sobreviscut mil tres-cents anys sent una minoria?", afirma Antoine, sense retindre's. Des d'aquesta posició, el professor critica la feblesa en la creença que demostren els cristians europeus, i que atribueix al fet que no es veuen obligats a defensar la seva fe sota la duresa de condicions amb què ho han de fer els cristians egipcis. Sobre els musulmans, Antoine formula aquella mena de judicis que aquí es consideren políticament incorrectes, però que tenen una àmplia circulació a mitja veu, sobretot respecte de la integració. "No s'adonen que no s'integraran mai?", diu Antoine. "Els musulmans sempre seguiran sent musulmans." A la fi pronostica que "abans de trenta o cinquanta anys hi haurà una altra gran guerra, i tindrà molt a veure amb la religió. Ja ho veuràs." Els pronòstics catastròfics constitueixen una inclinació humana freqüent i reiterada. Se n'ha de desconfiar. Però és evident que ara hi ha insensats que somien encendre aquest gran foc.

LA PUNXA D'EN JAP

Joan Antoni Poch

L'encert del concert

Josep Valls

Em vaig fixar sobretot en la cara, en l'expressió de Carles Coll quan dirigia les dues obres del seu gran amic catalanoromà mossèn Valentí Miserachs en el Concert de Cap d'Any que oferí TV3 des de Figueres, amb la magnífica actuació de la Simfònica de Còbra i Corda de Catalunya. Les peces de Miserachs eren *En els braços de la mare* i *Catalanitat*, dues meravelles de les

quals només havia sentit parlar, esperava amb deler poder-les escoltar i veure-les dirigir a l'amic Carles Coll.

I no en vaig pas quedar decebut, i tant que no. La música sempre em recorda que hi ha pensaments que no s'han de dir amb paraules, i aquesta vegada potser menys que mai. N'hi havia prou, a més, de veure el goig que feia el Teatre El Jardí ple fins a dalt, de sentir l'emoció significativa d'aquell mar de llumetes amb els colors de la senyera, mentre el mestre Cassú di-

rigia la impressionable rotunditat de la *Santa Espina*. Em vaig estremeir com ho fa l'ostra en la seva valva de nacre, quan sent la freda mossegada de la llimona. Al final del concert, una veu en *off* deia, entre altres coses: "Fins l'any que ve". Tant de bo. Perquè voldrà dir que hi serem, i perquè val la pena cuidar i conservar aquesta troballa, tot i haver de competir directament amb Viena. I és que, com diu Miquel Martí i Pol, la meua terra em porta / camins enllà de mi mateix.